

Ася пристъпи къмъ нея. Той не идѣше изпълненъ съ възторгъ отъ победата. Дрехитѣ му бѣха изцапани, лицето прашно и бледо. Приличаше на човѣкъ, който е вървѣлъ безъ почивка сто дни и нощи. Той се залюляваше, протѣгаше ржце и търсѣше опора. Вървѣше сякашъ на сънъ, не виждаше жена си. Направи още една крачка, колѣнетѣ му се прегънаха и той се струполи до леглото.

Тя скочи бързо, запали лампата, хвърли се къмъ него. Ася лежеше неподвиженъ, съ мъртво бледо лице, върху което мрежа отъ жили издаваше неестествено напрежение.

— Ася! Ася! помоли тя.

Той не мръдна. Отъ умора, отъ непрекъснатата нервна възбуда презъ нощта и деня, или отъ нѣкаква внезапна болестъ, той бѣ получилъ припадъкъ и лежеше като мъртавъ. Надя повика слугинята. Прати за лѣкарь.

Между това, Славъ пакъ дойде. Пренесоха Ася въ легло. Журналиста не скри незадоволството си:

— Точно сега не трѣбваше да заболява.

Той смѣташе, че за нѣщо ще се изпусне момента. Това нѣщо бѣше важно, сѣдбоносно и за него болестъта трѣбваше да почака. Не можеше да си намѣри мѣсто отъ ядъ.

Дойде лекарътъ. Болестъта на Ася го очуди. Безсѣмнено изтощени бѣха нервитѣ, но необикновено, съвършено новъ случай.